

קובץ
תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת תזריע - מצורע תש"ע

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור חודש ניסן תשע"א

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת תזריע - מצורע ה'תש"ע

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענין תגלחת המצורע ואיסור גילוח הפיאות והזקן.

פתח ואמר מוהרא"ש ג"י, הגה מצינו בפרשיות השבוע את מצות תגלחת המצורע, הן בעת ביאתו אל כהן עם נגע בראש או בזקן, שצריך להתגלח כל סביבות הנתק, וכמו שכתוב (ויקרא ג') והתגלח ואת הנתק לא יגלח וגו', והן בעת מהרת המצורע ביום השביעי למהרתו, שצריך להתגלח כל שערות גופו ראשו וזקנו וגבות עיניו, וכמו שכתוב (שם י"ד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שעריו את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו ואת כל שעריו יגלח וגו', וזה כולל גם שער זקנו ופיאותיו, ומזה לומדים שענין תגלחת הפיאות והזקן הוא סימן לאיש מצורע רחמנא ליצלן, כי יהודי כשר וטהור, בוודאי ישמור עצמו מלבוא לידי צרעת, ולא יצטרך לגלח פיאות הראש והזקן, כי איסור גילוח הפיאות והזקן והוא איסור חמור מאד, והוא יסוד גדול ביהדות, וכמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות גילוח ה"ג סעיף ב'), וזה לשונו, עיקר הדת ישראל ועיקר היהדות תלוי בזקן ופיאות, ובהם ניכר היהודי כי הוא מזרע בירך ה' מזרע ישראל, ומי שיש רוח אחרת עמו חס ושלום, ורוצה לכפור חס ושלום באלקי ישראל, תחלת הכפירה הוא שמשליך חס ושלום מעליו הזקן והפיאות, כי באמת כל דת ישראל הקדוש הוא תלוי בזקן ופיאות, כי כל דברי תורתנו הקדושה וכל המצות כולם הם צמצומים להשגת אלקותו יתברך, כי כל אות ואות וכל תיבה ותיבה מתורתנו הקדושה שבכתב ובעל פה, וכל מצוה ומצוה וכל מנהג כשר של ישראל עם הקדוש והנבחר, כולם הם שיעורין וצמצומין שעל ידם יזכו להשיג השגות אלקותו יתברך, כל חד כפום מה דמשער בלביה, כפי אשר יזכה על ידי עבודתו ויגיעתו בתורה ומצות ומעשים טובים, ויפרוש ממעשים רעים, וכל אלו הצמצומים והשיעורין שהם שיעורין ואתוון דאורייתא, כולם הם שערות, וכולם נמשכין משערות דדיקנא קדישא והפיאות, כי כל שיעור ושערה מהפיאות ומהדיקנא קדישא ויקרא, כולם הם צנורות עליונים וצמצומים קדושים שמשם נמשך כל חכמת התורה הקדושה והמצוות שעל ידם משיגין אלקותו יתברך, כי תליסר תיקנא דיקנא קדישא הם כנגד שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, שהם כלליות התורה הקדושה, אוי למי שנוגע חס ושלום להשחית שערה אחת

מהדיקנא קדישא והפיאות בשאט בנפש ובבזון ובמעל, אוי לו אוי לנפשו, כי עוקר עצמו ונפשו מאלקי ישראל ואין לו חלק בתורת משה, אוי לנפשם כי גמלו להם רעה, ובשכיל זה נתפשטה בעוונותינו הרבים מאד חכמת הפילוסופיא והאפיקורסות במדינת אשכנז וסביבותיהם, שפרקו מעליהם באלו הדורות עול מלכות שמים לגמרי, והשליכו זקנם ורוב הפאות ומלובשין במלבושיהם, ועל ידי שמשחיתין זקנם באשכנז, ועל ידי זה פוגמין בצמצומים של השגת אלקותו יתברך, על כן על ידי זה מתגבר חס ושלום חכמות חיצוניות שהוא חכמת הפילוסופיא, ועל כן הם עוסקים שם בחכמות חיצוניות ביותר, על ידי שמשחיתין פאת זקנם בנפש ועוברים על חמשה לאוין בכל פעם, כי זה תלוי בזה, חכמות חיצוניות על ידי השחתת פאת הזקן הקדוש, ובאמת אינם עוברים על חמשה לאוין בלבד, כי כשמשחיתין פאת זקנם כאילו עוברים על כל התורה כולה, כי כל התורה כולה תלויה בזה, כי על ידי התער והסכין שמרימין על הדיקנא קדישא להשחיתה חס ושלום, על ידי זה מתגבר חס ושלום מלכות עמלק שהוא מזרע עשו הרשע שיניקתו מבחינת (בראשית כ"ז) ועל חרבך תחיה, וכשמרימין חס ושלום תער וסכין על הזקן הקדוש הוא פוגם מאד מאד בהמלכות דקדושה, והם באו לכל זה על ידי פגם הברית שפגמו תחלה, כי בודאי אין אדם מרים ידו להשחית פאת זקנו חס ושלום, כי אם כשפגם תחלה בברית קודש הרבה מאד, שעל ידי זה פגם בהמוח ונתגרו בו מחשבות רעות חכמות חיצוניות עד שהשיאו רוחו הרעה להשחית זקנו חס ושלום, שעל ידי זה עוקר עצמו לגמרי ממלכות דקדושה ואין לו חלק בהשם יתברך ובתורתו הקדושה ובעמו ישראל הקדוש, עיין שם בדבריו הקדושים המעוררים נפש כל חי.

וכן שם בהלכה ב' (אות ב') אומר מוהרנ"ת ז"ל, וזה לשונו, מבואר ונגלה לעין המשכיל אשר בשכיל זה התגבר ביותר חכמת הפילוסופיא והאפיקורסית במדינת אשכנז ודומיהם, כי בעוונותינו הרבים נלכדו במכמורות הבעל דבר ונתשפטו בעון הגדול הזה שמשחיתים פאת זקנם, ובאמת על פי כתבים שהוא כתבי האריז"ל וספרי קודש גם ההשחתה בשאר דברים המותרים על פי דין, הוא גם כן פגם גדול ונורא מאד מאד רחמנא ליצלן רחמנא לישובן מהאי עונשא, כי כל שערות הזקן הם צנורות עליונים וגבוהים ונוראים מאד, ואין מי שיכול לשער ולתאר בדעתו עוצם מעלת קדושת הזקן הקדוש, וכן להיפוך, אין לשער חס ושלום עונש המשחית ומרים יד ומקלקל קדושה גבוה כזו, אך בעוונותינו הרבים ברבות הימים, פרצו הגדר רבים מהם, והם עוברים על חמשה לאוין ביד רמה, והם משחיתים זקנם בתער ממש, אוי לנפשם כי גמלו להם רעה וכו', עיין שם בדבריו הקדושים.

וכל הקורא דברי מוהרנ"ת ז"ל אלו, ראוי שיאחזו אותו וראה ופחד נוראים שלא ליגע בשערות הזקן והפיאות אפילו באיזה דרך של היתר כגון על ידי סם ומשחה, כי כל שיער הוא צינור

קדוש הממשיך לאדם שפע רוחני ושפע גשמי, ואם משחית איזה שיער הרי מקלקל צינורות קדושות, וגורם על ידי זה מה שגורם, ולכן אשרי מי שאינו משחית שום שיערה מוקנו ופאותיו, ומוסר נפשו שתהיה לו צורה של יהודי זרע בירך ה', כי אז יהיו נמשכים עליו כל מיני ברכות והשפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, ויזכה לקבל פני השכינה, אשרי לו ואשרי חלקו.

ואמר מוהרא"ש ג"י, שאת זאת ראו במשך כל הדורות, שאלו האנשים שהיו מקורבים אל צדיקים אמיתיים, והסתובבו במחניהם הקדושים של הצדיקים תלמידי הבעל שם טוב הקדוש זי"ע ותלמידי תלמידיהם, היו נזהרים מאד לא להשחית פאת ראשם וזקנם בשום פנים ואופן, וגם שלא לשנות מלבושיהם ולשונם, רק הלכו כמו שהלכו אבותינו ואבות אבותינו, והמשיכו את מסורת הקדושה לדורי דורות, כי עיקר היהדות תלוי באמונת צדיקים, להאמין שכל דבריהם ומעשיהם אינם פשוטים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ב), וככל שהאדם מאמין בדברי הצדיקים, כן זוכה לראות אצלם אותות ומופתים, וכמו שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ז) שמה שמספרין מופתים מהצדיקים שבמדינות קיר"ה דווין, שהוא בעיקר מדינת אונגריין (הונגריה), הוא מחמת שאנשיהם הם אנשים כשרים ומאמינים בהצדיקים, כי על ידי אמונה שהם מאמינים בדברי הצדיק, על ידי זה נתגלץ מופתים, כי באמת הצדיק בודאי מלא מופתים, וכשהוא מאמין בהצדיק ונותן עיניו ולבו על דברי הצדיק, על כל דיבור ודיבור, כי מאמין שכל דבריו אמת וצדק, ובכונה מכוונת, אזי אחר כך, כשבא לביתו, כל מה שיארע אותו, הוא מסתכל היטב על כל דבר שיארע לו, ומבין למפרע בדברי הצדיק שדיבר עמו בהיותו אצלו, שזו היתה כוונת הצדיק שרמז לו בתוך דברים שדיבר עמו, וכן כל דבר ודבר שיזדמן לו, הוא מוצא הכל בדברי הצדיק למפרע, שרמז לו שיהיה כן, נמצא שנעשה ונתגלה המופתים על ידי זה, עיין שם, ולכן אשרי המחזיק את עצמו אצל צדיק אמיתי, ומשרת אותו בכל לבו נפשו ומאודו, כי על ידי זה יזכה גם הוא בעצמו להיות צדיק, ולהתדבק בהשם יתברך באמת.

ואמר מוהרא"ש ג"י, שהיו כמה חסידים ואנשי מעשה שמסרו נפשם בצעירותם לשרת את רבם בנאמנות גדולה, ועל ידי זה זכו אחר כך בעצמם להיות צדיקים גדולים מאד ולקרב המון אנשים להשם יתברך, כגון הרה"ק רבי צבי הירש הכהן מרימנוב זי"ע, שהיה בתחילה משרת ומשמש אצל הרב הקדוש רבי מנחם מענדל מרימנוב זי"ע, וקראו אותו ר' הירש משרת, אבל זכה לשמש את רבו הקדוש בנאמנות רבה כל כך, עד שאחר הסתלקות רבו, כל החסידים נהרו אליו וקיבלו אותו לרב ומנהיג עליהם, וכן היה אצל הרב הקדוש רבי ישעיה מקערעסמיר זי"ע, (ההילולא שלו הוא ג' אייר), שמצערותו שרת ושמש את רבו הרב הקדוש רבי צבי הירש מליסקא זי"ע, מחבר הספר הקדוש "אך פרי תבואה", וזכה לשמש אותו כל כך בנאמנות, עד

שנעשה אחר כך לרבי ומנהיג מפורסם, והיה פועל ישועות רבות לנשמות ישראל, וכולם ידעו שאצל "רבי ישעי'לה" פועלין "פרנסה בשפע", והיה ביתו פתוח לרווחה ליתן אוכל לכל עני ואביון בכל שעות היום והלילה, והיתה דרכו לעמוד על האורחים ולדאוג לכל צרכיהם, וזכה למדריגות גבוהות על ידי ששרת את רבו מליסקא זי"ע בנאמנות גדולה, כי רבי ישעי'לה זי"ע נתייתם מאביו כשהיה עוד ילד קטן, ואמו הביאה אותו לרבי מליסקא זי"ע שיגדל ויחנך אותו, וכך נתגדל ונתחנך אצלו עד שהתחתן והיה אדם גדול מאד, וכשנפטר הרב הקדוש מליסקא זי"ע, התחילו כל החסידים לבוא אליו, והיתה לחתן הרבי מליסקא זי"ע טענה למה רבי ישעי'לה לוקח החסידים ממנו, שהוא לכאורה הורש של חותנו, והלך רבי ישעי'לה אל הרה"ק רבי מרדכי מנאדבורנא זי"ע, לשאול מה יש לו לעשות, וייעץ אותו שיעקור מעיר ליסקא, וילך לעיר קערעסטיר, ושם יכול לנהג עדתו, וכן עשה ונעשה צדיק גדול ומפורסם מאד, והרבה אנשים נושעו אצלו בכל מיני ישועות, וגם היה נותן אוכל בשפע גדול לכל באי קורתו, ואצלו בבית היה כמו "יום טוב" בכל יום, מרוב האנשים שהסתובבו ואכלו אצלו, וגם אצל ציונו הקדוש בעיר קערעסטיר מסוגל לפעול ישועות גדולות, כמו שמסופר על ידי אנשים רבים.

הרי רואים המדריגות שיכולים לזכות על ידי שמשרת ומשמש צדיק אמיתי בנאמנות, כי כל המחובר לטהור טהור, והנכנס לחנות של בושם מתבשם, שנקלט בו ובבגדיו ריח טוב על ידי שהותו שם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יזמא ל"ח): הבא לקנות אפרסמון אומרים לו המתן, כדי שנתבשם אני ואתה, וכל מי שמסתובב במחנה של צדיק אמיתי, מובטח שלא ישחית פאת ראשו וזקנו, ולא ישנה את מלבושיו, כי קדושת הצדיק ישפיע עליו לטובה לשמרו מכל רע.

והשם יתברך יזכנו להיות מקורבים אל צדיקים אמתיים, ולקבל אורם הגדולה בקרבינו, כדי נהיו שמורים מכל חמא ועוון, ונזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תזריע מצורע ה'תש"ע

בסעודה שלישית, סעודת תעווא דרעוויץ, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ט המדבר מתיקון הדיבור ומתיקון הבגדים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), זה בחינת בגדים לבנים, היינו תיקון הדיבור שהוא בחינת מלכות פה, הוא בחינת בגדים לבנים, כי צריך לשמור מאד את הבגדים, שלא יבזה את הבגדים, רק לשמון כראוי שלא יבוא עליהם שום כתם ורכב, וכל מי שהוא גדול יותר, צריך לשמור את הבגדים יותר, כי כל מי שגדול יותר, מדקדקין עמו יותר, ועל כן תלמיד חכם שנמצא רכב על בגדיו חייב מיתה (שבת ק"ג.), כי עמו מדקדקין יותר, כי הבגדים בעצמם הם דנין אותן, בבחינת דינא דמלכותא, כי הבגדים הם בחינת מלכות, כי רבי יוחנן קרא למאניה מכבודותא (שבת ק"ג.), שזהו בחינת מלכות, בחינת (תהלים כ"ד): "מלך הכבוד", והם בחינת 'צדק מלכותא קדישא', שזה בחינת הבגדים, בחינת (איוב כ"ט): "צדק לבשתי", והמבזה אותם, נמצא שהוא כמורד במלכות, ואז דינא דמלכותא דן אותו, וזהו: בכל עת יהיו בגדיך לבנים, בגידיך דייקא, להמשיך להם לבנונית, ולתקן כל העבירות בפרטיות הם רבים מאד, וכבוד על האדם, ואי אפשר לתקן אותם, כי יש דיקדוקים ופרטים רבים בכל לאו ולאן, כגון צריך לתקן כלליות הגידים, שהוא בחינת (דברים ד'): "ויגד לכם את בריתו", ואז, על ידי תיקון הברית, שהוא כלליות הגידין, נתתקן ממילא כל הלאוין שעבר, ונמשך להם לבנונית וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה רביז"ל מגלה בתורה זו קשר נפלא בין תיקון הדיבור לתיקון הבגדים ותיקון הברית, שכולם תלויין זה בזה, כי ברית המעור מכוון כנגד ברית הלשון, וכפי שאדם זוכה לקדש לשונו בדיבורים קדושים של תורה ותפילה, ובדיבורי אמונה ויראת שמים, ושבח הצדיקים, כן זוכה לתיקון הברית ולבגדים לבנים וטהורים, ונתקיים אצלו (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיך לבנים, שכל בגדיו וכן כל ב"גידיו", היינו שם"ה גידין שיש בקרבו, כולם קדושים וטהורים, כי עיקר ההתחלה הוא עם קדושת הדיבור, שירגיל עצמו לדבר דיבורים קדושים של תורה ותפילה, ולהרבות בלימוד התורה ובאמירת הרבה פרקים משניות ודפים גמרא בהתמדה עצומה, וכן להרבות בתפילה ובהתבודדות, ולדבר אל הקדוש ברוך הוא בכל עת, ולפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, כאשר ידבר איש אל רעהו

והבן אל אביו, וכן להרבות בדיבורי אמונה ויראת שמים עם כל מכיריו ומיודעיו, ולספר להם סיפורי צדיקים המכניסים יראת שמים בכל אדם, כי כל אלו הדיבורים מרוממים את הדעת, ומדבקים אדם בהקדוש ברוך הוא שזהו עיקר התכלית, וכפי שאדם זוכה לרומם דעתו ולדבקה בהקדוש ברוך הוא, בן זוכה לתיקון הברית, כי קדושת הברית תלויה בקדושת הדעת, ובמוח קדוש וטהור, ומי שמוחו תמיד חושב מהקדוש ברוך הוא לא יבא לעולם לידי פגם הברית, חס ושלום, ולכן עיקר הדרך להגיע לתיקון הברית הוא על ידי תיקון הדיבור, להרבות בדיבורים קדושים בכל עת, ואז במשך הזמן יזכה לקדש את מוחו ודעתו ויזכה לקדושת הברית באמת.

וכל זה נקרא "בגדים לבנים", כי הבגדים של האדם מכבדים אותו, וכמו שקרא רבי יוחנן לבגדיו "מכבדותא" (שבת ק"ג), כי כשאדם הולך עם בגדים נקיים ושלמים, אזי כולם מכבדים אותו, ומכירים את גדולתו, מה שאין בן כשהולך קרוע ובלוע, הוא מתגנה בעיני הבריות, וכולם מזלזלין בו, והבגדים בעצמן תובעים את האדם אם לא נזהר בשמירתם לכבדן כראוי ולהחזיקן בנקיות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ז), ואף על פי שהבגדים מבחוץ לאדם, אבל על ידם מכירים את פנימותו, ולכן תלמיד חכם מזהר ביותר ללכת עם בגדים שלימים ונקיים, עד שאמרו חכמינו הקדושים (שם) תלמיד חכם הנמצא רבב על בגדו חייב מיתה, כי תלמיד חכם צריך להזהר ביותר שיתקדש שם שמים על ידו, שכל הבריות יכירו את יופי ומעלת התורה על ידו, ולכן צריך לדקדק ביותר על נקיות וסידור מלבושיו, כדי שיבינו הבריות על ידם את תוכן מעלתו.

ומגלה רביז"ל, שגם הדיבור הוא בחינת מלבושיו של אדם, כי על ידי הדיבור מכירים כל פנימות האדם, וכל מה שיש בתוך פנימות מחשבתו מוכרח לצאת דרך דיבורו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ז), וכמו שכתוב (משלי ב') ומפיו דעת ותבונה, שהדיבור הוא התגלות הדעת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז), ולכן כל המדבר ניבול פה סימן שלבו מלא מחשבת און (ספר המדות אות ניבול פה סי' א'), כי המוציא דיבורים מנוולים מפיו, סימן שכל תוכו מלא ניוול, והוא איש מנוול מאד, ולכן הדיבורים של אדם נחשבים כמו מלבושיו, כי על ידם מכירים פנימותו, וצריך להזהר מאד שיהיו דיבוריו נקיים ולבנים בכל עת, וכמו שכתוב (קהלת ט') בכל עת יהיו בגדיך לבנים, שלא ימצא כתם ורבב על לשונו, רק יהיו כל דיבוריו קדושים וטהורים, ויהיו נקיים מכל שמץ של לשון הרע רכילות חס ושלום, ואז יהיו גם ב"גידך" לבנים, שהוא כלליות הגידים שהוא תיקון הברית, כי על ידי קדושת הדיבור יתרומם מוחו, ויזכה לתיקון הברית באמת.

נמצא, שכל שלשה דברים אלו קשורים ודבוקים זה בזה, קדושת הדיבור וקדושת הברית ושמירת הבגדים, ואשרי הזוכה להיזהר בהם כראוי, כי ימשיך על עצמו הארת שכינת עוזו יתברך, ויתקדש שם שמים על ידו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב אצל המצורע (ויקרא י"ג), והצורע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא, ויש להבין למה דברים אלו הם ענשם של המצורע, שילך עם בגדים קרועים, ושערות פרועות, ויאמר ויכריז לכולם שהוא טמא, ולמה לא מספיק אשר קיבל הנגע בבשרו, ואשר צריך להיות חויץ למחנה מושבו, אבל על פי דברי רביז"ל מובן הענין מאד, כי המצורע הרי פגם בדיבור, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערכין מ"ז) שהנגעים באים על לשון הרע, ובמקום לדבר דיבורים קדושים וטהורים של תורה ותפילה ויראת שמים ושבת הצדיקים, דיבר לשון הרע ורכילות, ועשה מריבה ומחלוקות בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, ולכן עונשו מתגלה גם בגדיו ובמלבושיו, וצריך ללכת קרוע ובלוע, כי פגם הדיבור הוא פגם הבגדים, כי על ידי שניהם ניכרת פנימיותו ותוכיות נפשו, שהוא איש רע ובליעל רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תנחומא מצורע) שנקרא מצורע על שם מוציא רע, שהוא מוציא הרע שיש בקרבו על ידי דיבוריו הרעים, ועל כן "טמא טמא יקרא" שהוא בעצמו מגלה קלונו לרבים, שהוא איש טמא ופגום רחמנא ליצלן, כי ברית המעורר מכוון כנגד ברית הלשון, ואם פגם בדיבור סימן שפגם בברית רחמנא ליצלן, וצריך להזהיר את הרבים שיפרשו ממנו שלא יתדבקו בהם מטומאתו, ועיקר תיקונו על ידי הכהן שהוא הצדיק שמלמד אותו קדושת הדיבור, לחזור אל דיבורים קדושים של תורה ותפילה, וכמו שכתוב (ויקרא י"ד) זאת תהיה "תורת" המצורע ביום מהרתו והובא אל הכהן, שעל ידי ביאתו אל הכהן יזכה לחזור אל "תורת ה'" ולעסוק בתפילה, שזהו עיקר התיקון ללשון הרע, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערכין מ"ז): מה תקנתו של מספרי לשון הרע, אם תלמיד חכם הוא יעסוק בתורה, ואם עם הארץ הוא ישפיל דעתו, שזוהי עבודת התפילה המביאה את האדם לידי שפלות באמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ז), וכן על ידי ביאתו אל הכהן, שהוא הצדיק, ישמע דיבורי אמונה ויראת שמים, המרומז ב"זאת" תהיה תורת המצורע, כי "זאת" מרמז על האמונה הקדושה, וכדאיתא בתיקוני זוהר (תיקון כ"א), על הפסוק "בזאת" אני בוטח וגו', ועל ידי התקרבותו אל הכהן, שהוא הצדיק, ילמד לספר בשבח הצדיקים, ויתרומם מוחו דעתו, ועל ידי כל זה יזכה לתיקון הדיבור, ולתיקון הבגדים ולתיקון הברית שבזה תלויה מהרת המצורע, ועל ידי כל זה יחזור אל קדושתו.

נמצאנו למדים מפרשת המצורע, שמחיצוניותו של אדם בבגדיו ובשערותיו מכירים את פנימיותו, ועל כן בשעת מומאתו הוא הולך עם בגדים קרועים ושערות פרועות, להורות על רוע פנימיותו, ואחר כך מגלחים שערותיו לגמרי, וכמו שכתוב (ויקרא י"ד) **והיה ביום השביעי יגלח את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו ואת כל שערו יגלח**, שזה חלק מעונשו, להורות שעל ידי חטאו ופגם דיבורו, הוריד מעל עצמו צורת יהדותו, שהוא הזקן והפיאות, ואחר כך צריך להצמיח אותם מחדש, כי הזקן והפיאות הם עיקר צורת איש הישראלי, ועיקר הדת ישראל ועיקר היהדות תלוי בזקן ופיאות, ובהם ניכר היהודי כי הוא מזרע בירך ה' מזרע ישראל, וכמבואר באר היטיב בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות גילוח הלכה ב' והלכה ג' - מועתק לעיל בתורת ליל שבת קדש עין שם), ועל ידי שפגם בהדיבור ונצטרע, אבד גם צורת יהדותו בבגדיו ובשערותיו, ועיקר טהרתו להצמיח אותם מחדש, ולהמשיך על עצמו צלם אלקים כראוי.

וכל זה מרומז בדברי שלמה המלך, עליו השלום, בשבח נשמות ישראל (שיר השירים ב'), יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך השמיעיני את קולך כי קולך ערב ומראיך נאוה, שהקדוש ברוך הוא אומר לכנסת ישראל הנמשלת ליונה, שהיא עכשיו בעת צרה ובחגוי הסלע, כי היא נרדפת מן הנץ הרודפת אותה מבחויץ, ובורחת מן הנחש העומד כנגדה מבפנים, שהם כלליות הקליפות והסמרא אחרא הרוצים לבלעה אותה בכל עת, ואז היא קוראת בכל כוחה אל הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא אומר לה, **"הראיני את מראיך"**, תראי לי אם יש לך צורה יהודי עם זקן ופיאות כראוי, ועם בגדים שלימים ונקיים, ואז **"השמיעיני את קולך"** אשמע ואקבל תפילתך, **"כי קולך ערב ומראיך נאוה"**, כי הקול שלך ערב עלי כשגם מראיך נאוה, בפיאות ובזקן ובבגדים נקיים ושלימים, כי מהחיצוניות ניכרת הפנימיות, ועל ידי שאדם שומר על חיצוניותו בקדושה ובטהרה, זוכה שגם פנימיותו בקדושה ובטהרה.

והשם יתברך יזכנו להגיע לתיקון הדיבור והברית באמת, ושתהיה לנו צורה קדושה וטהורה של יהודי עם זקן ופיאות כראוי, ובזכות זה נזכה לראות בהרמת קרן ישראל ובבנין ציון וירושלים במהרה בימינו, אמן ואמן.

